

La Cocinera de Buenaventura Durruti

La Cocina española en tiempos de la Guerra Civil . Recetas y recuerdos. Anónimo ed. Los amigos de Ascaso, Almería i poques dades més, això si són 129 Pàg. 24 x 16 cm. I mòdic preu de 9 € per exemplar.

Les receptes que acompanyen aquest llibre resulten d'un relat senzill però apassionant de lluita amb el vent a vegades de llevant i altres de ponent, a dalt d' una carreta tirada per mules, recorrent els camins àrids i els records d'una guerra civil, sempre segur què era incivil , però alhora i sens dubte va ser internacional, hi havia molt en joc, però per a molts va ser una esperança de canviar, d'iniciar un nou món amb una revolució, encara que evidentment alguna cosa va quedar pendent després del desassossec de tres anys de somiar i d'aventures i desventures; on no queden terres per sembrar ni llaurar, la por serà instal·lada per l'enemic de la vida., aquest que tornant a cavalcar per les terres àrides del sud

Però anem-hi pas per pas; i així us dic què no entraré a recomanar una o altra recepta de cuina, encara que la veritat és que totes elles són d'aquelles que omplen la mar de bé els nostres estómacs; i no tenim cap dubte de que en aquesta terra sempre s'ha sabut menjar i el poble sempre ha tingut la imaginació per tirar la resta, això sí, els vegans difícilment trobaran una recepta interessant en aquest llibre.

En les seves primeres pàgines el llibre com si d'un llibre de ciència ficció o almenys d'un assaig una mica utòpic ens el presenten els editors amb una rocambolesca història en el pas del temps en un dia fred i gris a la ciutat de Zurich dels anys 70 en un lot de revistes i fullets de la guerra d'Espanya en venda a la llibreria Pinkus avui dia ja no hi està en peus, però guarda l'encant de l'enigmàtic i almenys la nostra imaginació alça el vol interpretant com van arribar aquelles quartilles a aquell racó de la Suïssa alemany.

Els editors ens situen a un autor anònim encara que tot indica que bé podia ser un col·lectiu de dues o tres persones o potser només una jove anarquista italià / alemany de suïssa amb llaços parentius de la vella Rússia dels tsars. Aquesta xavala amiga de Catherine des Montélimar prop d'Andorra, que signa Nadine, la qual reconeix una cosa tan màgica però alhora real quan la seva amiga li diu: "Ens espera a tots nosaltres el deure d'inventar les noves resistències" i com a un somni ens explica Nadine que **“Tengo la sensación de haber vivido con estupor un mundo irrepitable, en cuya alba se ha anunciado el socialismo, pero que las potencias oscuras de la Iglesia y de lo reaccionario han querido suprimir azuzándolos contra la violencia suicida de las bandas de la muerte en nombre del más oscuro de los símbolos, aquel de Cristo Rey”**.

A Zurich sens dubte, crec que son els papers de Nadine que un temps abans de 1970 deixar lo terrenal i la família no va prestar massa atenció als seus papers de memòries.

Nadine a la qual suposem la cuinera de molts Durrutis que es va trobar pel camí, en aquella Espanya revolucionària que estava disposada a canviar les coses, sobretot allò de les males arts que es començaven a veure per l'Europa Central d'Alemanya, Àustria, Hongria i Itàlia del Duce.

L'esperança d'un món nou renaixia aquí a aquest costat occidental de la Mediterrània que fos com fos apostava per la vida i la diversitat, des de Màlaga a Port Bou, l'aire en principi era fresc tot i haver perdut les Balears per una desídia inoportuna dels comandaments. Però Nadine ens acosta amb els seus comentaris no tan sols a l'anarquisme ibèric que en aquest moment està en plena batalla si no amb moltes, moltíssimes connotacions de l'anarquisme internacional que ens animen, ens sorprèn i ens dóna a entendre com eren aquells nois i noies que arribaren amb totes les il·lusions del món per canviar les formes de vida, mentre ens prepara un bon plat de llenties; els anarquistes italians de l'època i per què no, els francesos, i fins i tot els propis suïssos que també hi va haver qui es va deixar la pell aquí en aquesta terra que des de llavors tot just broten les idees i l'alegria per continuar creixen en un món digna.

Tot això acompanyat en cada moment d'uns suculents plats de la Cuina Mediterrània improvisada constantment on fins a la simple paraula escrita de cadascuna de les receptes deixa anar l'aroma oportú de cada moment, que es converteix en l'enveja dels més bons estómacs preparats per al pròxim esdeveniment. No hauríem d'haver perdut la guerra davant tan suculents plats que Nadine la Cuinera de Durrutis va preparar per a milers de milicians i anarcosindicalistes que amb la mateixa generositat van tocar el cel de la utopia; molt m'hagués agradat que l'amic Diego Camacho o Ricardo Santany ambdós nostre Durruti hagués pogut almenys conèixer el llibre perquè em dóna la mosca, que usant una mica de memòria i un pel d'imaginació hagués Santany recordat a Nadine.

En definitiva entre recepta i recepta trobareu un extraordinari llibre de lluita i resistència al feixisme que és en definitiva la lluita per un món millor per a tots i en cada moment; i recordar allò de que portem un món nou en els nostres cors, que sabem que, haurie d'estar creixent a cada instant.

Petons per Nadine o Nadjeta que també alguns l'anomenaven d'aquesta manera la nostra cuinera anarquista.

Manel Aisa Pàmpols

La cocinera de Buenaventura Durruti

La cocina española en tiempos de la Guerra Civil.
Recetas y recuerdos.

Anónimo.

